

עפ"ת (חיפה) 40171-06-13 - מוני ערטול נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

09.7.13

עפ"ת 40171-06-13 ערטול נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט כמאל סעב

המערער	מוני ערטול
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

למערער טען עו"ד שאדי ערטול.

למשיבה טען עו"ד שגב אדלר.

פסק דין

פתח דבר:

- לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו, (להלן: "בית משפט קמא"), אשר ניתנה ביום 24/05/13, על ידי השופט אבישי קאופמן, בתיק המ"ש 4892-02-13.
- הערעור מופנה כנגד החלטת בית משפט קמא שלא להאריך למערער את המועד להישפט בגין דו"ח תנועה 1500102147.
- על פי הדו"ח יוחסה למערער עבירה של נסיעה במהירות העולה על המהירות המותרת במקום.

ההליך בבית משפט קמא:

- העבירה בוצעה ביום 20/02/12 ותועדה במצלמה המותקנת ברמזור.
- דוח העבירה נשלח למערער, אולם לא נדרש על ידו ולכן בקשתו להארכת המועד להישפט הוגשה רק ביום 18/02/13.
- המערער טוען כי מי שנהג ברכב באותה העת היה ערטול רוני שאף הגיש תצהיר בו הוא מודה כי נהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

עמוד 1

גם המערער צירף תצהיר שבו טען כי מי שנהג ברכב זה היה מר ערטול רוני.

5. בית משפט קמא בחן את טענות המערער ודחה אותן.

בית משפט קמא התייחס לתצהירו של המערער והנהג ולא שוכנע כי יש בתצהירים אלו כדי לאמת את הטענה שאכן, מר רוני ערטול, נהג ברכב.

יצוין כי התצהירים הוגשו רק לאחר שבית משפט קמא קבע כי לא ניתן לדון בבקשה בהיעדר תצהירים.

6. המערער מבקש להשיג על החלטת בית משפט קמא ועותר לקבלת הערעור וביטול החלטתו, תוך הארכת המועד להישפט וזאת כדי למנוע עיוות דין.

טענות הצדדים:

7. המערער טען כי הוא צירף תצהיר ממנו עולה כי מר רוני ערטול נהג ברכב. כמו כן, תמך את בקשתו בתצהירו שבו טען כי הרכב היה ברשות מר רוני ערטול.

על כן, יש לקבל את בקשתו שאם לא כן, קיים חשש ממשי שעיוות הדין יישאר על כנו.

8. עוד טען המערער כי הוא לא קיבל את דו"ח ברירת המשפט, משום שהיה מאושפז באותה תקופה וכתימוכין לטענתו זו הגיש תיעוד רפואי.

9. בא כוח המשיבה ביקש לדחות את הערעור.

לגישת המשיבה, אין כל עילה להארכת המועד.

המדובר בתצהירים כלליים, סתמיים ושאינם נתונים שיאששו את העובדות, ובעיקר העובדה שאכן מר רוני ערטול יכול היה לזכור שבאותו יום נהג ברכב.

10. לגישת המשיבה, מר רוני ערטול לא פירט את תצהירו ולא הסביר איך הוא זוכר שביום ביצוע העבירה הוא אכן נהג ברכב של המערער.

11. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור כי לדעתה, החלטת בית משפט קמא נכונה וראויה ואין כל מקום להתערב בה.

דין והכרעה:

12. לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט קמא, בבקשה להארכת מועד להישפט, בהודעת הערעור ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור.

13. כאמור, על מי שמבקש הארכת מועד להישפט, להראות קיומה של עילה אחת משתי עילות. האחת, כי קיים הסבר סביר לאיחור בהגשת הבקשה להארכת המועד ולחילופין, יראה כי קיים חשש ממשי לעיוות דין.

14. מעיון באישורי המסירה ומשלוח דו"ח העבירה, עולה כי המערער לא דרש דבר דואר זה. על כן, זימונו היה כדין ושמחלף הזמן הקבוע בדו"ח רואים במערער כמי שמודה בעבירה שיוחסה לו.

15. טענת המערער שהוא היה מאושפז בתקופה הרלוונטית למועד הדיון, התבססה על התיעוד הרפואי שהגיש וממנו עולה כי הוא היה מאושפז בבית חולים פוריה מיום 09/03/13 ועד יום 18/03/13.

הגם שעלה בידי המערער להראות כי בסמוך למועד ביצוע העבירה הוא היה מאושפז, הרי שאין בטענה זו כדי לתת הסבר לאיחור בהגשת הבקשה.

ניתן להניח כי מי מבני משפחתו של המערער יכול היה לפנות לרשות הדואר ולקבל את דבר הדואר הרשום גם בהיות המערער מאושפז.

16. המדובר בעבירה שבוצעה בתאריך 20/02/12 וההודעה השנייה על קיומו של דבר דואר רשום נחתמה על ידי פקיד הדואר ביום 04/04/12, מבלי שהמערער ידרוש את דבר הדואר. יצוין שהמערער שוחרר ביום 18.3.13, כך שביום 4.4.13 הוא לא היה מאושפז.

ממועד ביצוע העבירה, מועד הנחת דבר הדואר הרשום בתיבת הדואר של המערער ועד להגשת הבקשה, חלף זמן רב, מבלי שיעלה בידי המערער לתת הסבר סביר לאיחור בהגשת הבקשה.

17. זאת ועוד, לא שוכנעתי כי עלה בידי המערער להראות כי קיים חשש ממשי לעיוות דין.

מתברר כי הבקשה להארכת מועד להישפט, הוגשה לאחר שהמערער גילה כי רשות הרישוי החליטה לפסול אותו מנהלית על פי שיטת הניקוד. החשש הממשי שהבקשה הוגשה בעקבות הפסילה המנהלית הוא חשש מבוסס שלא עלה בידי המערער לא לשלול אותו כלל ועיקר.

18. מסקנת בית משפט קמא שהתצהירים שהוגשו לא כללו פרטים שיש בהם כדי לקבוע שאכן המצהירים זוכרים את העובדה שביום ביצוע העבירה, אדם אחר נהג ברכב ולא המערער, מקובלת עלי. המדובר בתצהירים כלליים שכל תוכנם הוא אמירה כללית וסתמית שהמערער לא נהג ברכב ביום ביצוע העבירה ותצהיר הנהג שכביכול, הוא נהג ברכב באותו יום. לא ניתן לקבוע ממצאים פוזיטיביים על פי תצהירים אלו.

19. בית משפט קמא, בצדק, לא היה מוכן לסמוך ידיו על התצהירים ועל כן, לא ניתן לומר כי קיים חשש ממשי לעיוות דין.

20. מכל מקום, לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית משפט קמא. אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

21. המזכירות תשלח עותק מפסק דין זה לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ב' אב תשע"ג, 09 יולי 2013, בהעדר הצדדים.

